

INDRE VEJLEDNING

*Disse citater er udvalgt fra skrifter af
Hazrat Pir-o-Murshid Inayat Khan
stifteren af Sufi Order International.*

Sufierne siger, at hele universet blev skabt for at Gud kunne lære sig selv at kende. Frøet ønskede at forstå, hvad det består af, hvad der er inden i det og så blev det til et træ. Af og til beder et menneske et andet om vejledning, en der lever på jorden eller en som er gået hinsides. Sommetider spørger man en helgen, sommetider en vismand. Hvem der nu end spørges, kan han kun videregive viden i den udstrækning, han har indsigt til. Han råder ud fra den fond af viden, som han har tilegnet sig. Når et menneske vender sig mod Gud for at få vejledning til sit inderste væsen, så er alt lys og al viden til rådighed for vejledning. "Men", siger mennesket, "hvordan kan vi kontakte vores inderste væsen, så vi kan modtage denne vejledning?" Når sindet er rettet mod noget, så bliver et menneske forbundet med det, og en strøm etableres. Det kan kaldes Guds vejledning eller vejledning fra Selvet. Hvis vi ser indad, så er Gud nærmere os end vort sind og vor krop, fordi Gud er det liv i hvilket, som det siges i Biblen, vi lever, bevæger os og har vores væren.

Ånden som vi vejledes af kan man kalde Det Guddommelige Sind; og som det menneske-

lige sind fuldendes efter at være kommet til jorden, bliver det Guddommelige Sind fuldstændig efter at være bleven åbenbaret i mennesket. Eller rettere sagt: Skaberens Sind er skabt af Hans egen skabning. Hver sjæls erfaring danner Det Guddommelige Sind, derfor besidder Det Guddommelige Sind alle væsners viden. Det er et lager af fulden visdom. Det er Kristus' Sjæl og profetiens Ånd. Intuition, inspiration, vision og åbenbaring har alle det Guddommelige Sind som kilde fra hvilken alle slags åbenbaringer kommer.

Ånden, der vejleder, er ligesom gæret, der anvendes til at bage brød, således forberedes også menneskeheden til det formål, som den var skabt til. Ånden der vejleder er som en plante, der gror og blomstrer, når den modtager accept og omsorg, og når den vandes af Den Guddommelige Inspiration, blomstrer den i lyset af Den Guddommelige Sol. Ånden, der vejleder, er Guds Lys, som kan sammenlignes med en lanterne, som en bonde bærer omkring i nattens mørke. Ånden, der vejleder, er som en projektør. Alle objekter, som belyses, viser sig klart. Derfor vil ethvert aspekt af livet belyst af Ånden, der vejleder, give en præcis indsigt. Ånden, der vejleder, findes som en levende Gud, der er aktiv i hjertet af ethvert menneske.

Alle som begynder at modtage inspiration, modtager den i første omgang fra omgivelserne. Mennesket er skabt til at først at kigge udad, og så - når det skuffes, og ikke kan finde hvad det ønsker i det ydre - så vender det sig mod det indre. Det håber, at det kan finde hvad det ønsker i det indre og derved forbindes det med inspirationens kilde, som er Ånden, der vejleder. Og den som een gang har fundet Ånden, der vejleder, vil altid igen være i stand til at finde den, hvis vedkommende holder sig i forbindelse med den; men kommer man på afveje, når ens liv tager en anden retning, så fjerner man sig fra den.

De som er forvirrede og som er konstant for-

travlede, og som er skiftende i væsen, som er bange for døden, for sygdom, for deres egne handlinger, for deres fjender, for deres omgivelser, de som konstant er i tvivl og spekulerer på om de kan stole på den ene eller den anden, eller om en ven er værd at have tillid til - alle de har mindre adgang til intuitionen. De som viser tillid og samtidig hviler i sig selv, de som ikke er plaget af tvivl er almindeligvis klarere i deres opfattelsesevne. De som har tillid til den indre vejledning, og som forstår instinktets hemmelighed således som det fungerer hos dyr og husdyr, de som er fromme, de som ønsker at gå i lyset og som altid foretrækker den rigtige måde at tænke, tale og handle på - det er dem, som oftest erfarer intuitionen.

Guddommelig vejledning kan betragtes ud fra fem forskellige aspekter. Et aspekt - hovedaspektet - er intuitionen. Det forekommer i de laverestående væsner som instinkter, og til menneskeracen forekommer det som intuition. Begreber som inspiration, vision eller åbenbaring, er eet og det samme. Det er intuition udviklet i forskellige niveauer. Fra barndommen begynder børn intuitivt at forstå, hvad der er rigtigt eller forkert.

Og nu det andet aspekt af viden, af at erfare den Guddommelige Vejledning: det opleves gennem eksempler. Det menneske, hvis intuitive evne bliver sløvet, kan i stedet betragte de erfaringer, som ofte dukker op, og som kan være nyttige, som vejledning i livet. Det menneske sendes til de steder og bringes til de mennesker og anbringes i de omstændigheder, som medfører at erfaringerne bliver en kilde til vejledning. F. eks. vil et menneske uden fornemmelse for spil i Monte Carlo se alle de, som har tabt hver eneste krone, opleve det som en erfaring, som det kan bruge på sig selv.

Og når den omhyggelige observation også er sløvet, så man ikke længere er i stand til omhyggeligt at aflæse livet og vender ryggen til de erfaringer, som man præsenteres for, så kommer det tredje aspekt af

Guddommelig vejledning, som er ordet. Det kan komme gennem ordene fra et barn, det kan komme som ord fra en tosse, det kan komme fra en nabo, det kan komme fra en ven og det kan komme fra en fjende. Men hvis både øjne og ører er lukkede, bliver også det tredje aspekt af guddommelig vejledning frugtesløst.

Foruden disse tre veje, er der en fjerde, som er fristelsens vej - med andre ord belønningsvej. For alt det gode man gør, for alt det rigtige man gør, vil der komme en belønning på den ene eller anden måde: som rigdom, som berømmelse, som succes, som popularitet eller i en eller anden anden form. Måske som sympati, som venskab, kærlighed eller velbefindende. På een eller anden måde får man en belønning. Denne belønning skal lære dig at holde dig på vejen og ikke at afvige herfra. På dette tidspunkt kan belønningen forblænde en.

Den femte vej i Guddommelig Vejledning, er straffens vej f.eks. i form af tab i arbejdslivet, af tab af venskab, af tab af sundhed og styrke, af tab af lykke og glæde. Sådan lærer man sin lektie og det kan blive rigtig svært. Ofte siger et menneske "hvor kan Gud være hård"! Men man tænker ikke på, at de fire andre veje har været forsøgt først, og da de fire første veje ikke blev forstået af mennesket, måtte den femte vej benyttes. Gud viser sin allerstørste venlighed og medfølelse ved først at give de fire andre

Yderligere information:

Sufi Ordenen Danmark

Nini Leick
tlf. 35 42 32 25

Inger Mundt
tlf. 38 74 33 13

Inge Farup
tlf. 45 80 35 42

veje - hvis blot man kunne have lært af dem og forstået dem.

De som lever i Guds nærvær, spejder efter vejledning fra Gud ved enhver handling, de foretager.

Den som klynger sig til Himlens Lys, har et lys til at advare sig og beskytte sig for hvert et skridt, modsvarende hans længsel efter vejledning.

Der kommer uden tvivl en tid i ethvert menneskes liv, hvor det trods utallige velsignelser fra naturens hånd, søger efter en vejleder her på jorden. Mange siger, hvorfor er Gud ikke tilstrækkelig? Hvorfor skal der være nogen mellem mennesket og Gud? Hvorfor skal det være et menneske, som er lige så begrænset, som vi selv er? Hvorfor kan vi ikke nå Guds Ånd direkte? Man kan se Guds hånd såvel i et menneske, som er ens fjende og har plaget en livet igennem, som i en anden, der er ens bedste ven og i ens lærer, som inspirerer og vejleder en. De har alle tre vejledt dig på inspirationens vej; de er alle tre nødvendige for din videre udvikling i livet. Den, som har skuffet eller såret dig, er også din vejleder, fordi han har lært dig noget. Det menneske ledte dig på vej, selvom det måske ikke var på den rette måde. Den der er din ven er ligeledes din vejleder, fordi han giver dig beviset på sandheden, et tegn på virkeligheden: kun kærlighed kan give dig beviset på, at noget er levende, at noget er virkeligt. Og endelig er der den inspirerende lærer. Det kan være et ydmygt menneske, en ulært eller en meditativ sjæl. En stor lærer eller et ydmygt menneske er, hvad du gør dem til. Lige som enhver for os netop har den betydning, vi tillægger i dem.

Man behøver ikke at være på udkig efter en helgen eller en mester: et viist menneske er tilstrækkelig til at vejlede dig på vejen.

Den åndelige vejleder går ind i rollen som Amor for at bringe de søgende sjæle tættere

til Gud.

Enhver belæring, som en Talib modtager fra sin åndelige vejleder, skal han modtage - ikke som et princip, men som et svar på den situation på det tidspunkt.

En discipel må forfine sin tillid til den åndelige vejleder og værdsætte lærerens arbejde og yderligere videreudvikle i sig selv lærerens syn på livet, lærerens betænksomhed og hjertets godhed..

En Sufi ... bekymrer sig ikke om hvilken vej mennesker går, ej heller om det er ondskabens eller retfærdighedens vej. For Sufien synes alle veje at lede til målet, for nogle før, for nogle senere, for nogle med besvær, for nogle med lethed. Men de, der villigt følger Sufien og stoler på Sufiens venskab, er hans mureeds og kalder ham/hende murshid. Sufien vejleder dem ikke nødvendigvis den samme vej, som han/hun har valgt for sig selv, men ad den vej, der er bedst egnet for dem.

En murshid er både en ven og en vejleder. Han/hun giver råd, han/hun påtvinger dig intet.

Når alt kommer til alt er målet og summen af al mystik, filosofi og meditation, af alt hvad vi lærer og udvikler, at blive bedre tjenere for menneskeden. Alt fra start til slut på den Åndelige Vej er træning i at tjene menneskeden bedre. Hvis man ikke gør det med denne hensigt, finder man tilsidst ud af, at man intet har nået. Der er mange, der søger at lave mirakler eller få stor kraft til at udføre gerninger. De vil forsøge, og måske opnår de en eller anden kraft, men deres sjæle vil aldrig blive mættede. Den sande tilfredsstillelse for sjælen er at tjene andre i oprigtig ydmyghed. Hvis der stod to mennesker foran mig, den ene med store evner for at lave mirakler og den anden ydmyg og venlig, høflig og villig til at gøre hvad som helst han var i stand til for sit medmenneske, ville jeg foretrække sidstnævnte. Jeg siger: Den første er vidunderlig, men den anden er en viis.